

KAĞAN

TABLODAKİ GİZEM

Mustafa Orakçı

Çizer: Gökçe Arifoğlu

HADI TANIŞALIM

Merhaba,

Benim adım Kağan. Biliyorum, her şey size çok olağan dışı gelecek ama şunu önceden söylemeliyim, yazdıklarımın hepsi gerçek... Tabii bana inanmak zorunda değilsiniz. Yine de buna karar vermeden önce başımdan geçenleri dinlemenizi isterim.

Benim anlatacağım şeyleri bir başkası bana anlatmış olsaydı, sanırım ona inanmazdım. Ama yine de sizin bana inanmanızı umuyorum.

Basımdan o kadar ilginç şeyler geçti ki anlatmaya nereden başlayacağımı seçmek oldukça zor. En iyisi, her şeyi en başından anlatmak...

Bu anlatacağım olaylar maceramın nasıl başladığıyla ilgili size fikir verecek. Bu işlere nasıl başladım yani daha doğrusu nasıl bulaştım, size onu anlatacağım.

Dediđim gibi bana inanmak ya da inanmamak tamamen sizin elinizde. Yine de şunun garantisini verebilirim. Başımdan geçen bu maceraları nefes vermeden bir solukta okuyacaksınız.

GARİP OLAYLAR BAŞLIYOR

Bir süredir evdekiler oldukça garip davranıyor. Normalde her şeyi benimle açık açık konuşan annem ve babam son birkaç gündür durmadan benden kaçıyor. Onları sürekli gizlice fısır fısır konuşurken yakalıyorum.

Annem ve babam büyükelçilikte çalışıyor. Bu sebeple yurt dışında yaşıyoruz. Yabancı bir ülkede okula başlamak oldukça zordu. Uzun süre alışmakta güçlük çektim. Tam burada da arkadaşlar edinmeye başlamış ve okuldaki tüm tuhaflıkların üstesinden gelmişken şimdi evde bu şekilde tuhaflıkların başlamış olması oldukça üzücüydü.

Ailemdeki bu garip hâl, çok daha tuhaf bir olayla sona erdi: **Annem ve babam ortadan kayboldular!**

Amcamla yengem, yaşadığım şehre geldiler. Ailem birkaç gün boyunca ortalarda yokken onlarla birlikte kaldım. Bu süre boyunca amcama da yengeme de defalarca sormama rağmen bana bir açıklama yapmıyordu. Annemle babam neredeydi? Aniden ortadan kaybolmalarının sebebi neydi?

En sonunda amcam dayanamadı ve biraz açıkladı:

– Dinle Kağan... Annenle baban acil bir iş için buradan ayrılmak zorunda kaldı. Ama merak etme, en geç iki-üç güne kadar dönecekler. Geldiklerinde her şeyi kendileri anlatır zaten. Şimdilik bu kadarını bilmen yeterli. İçin rahat olsun, tamam mı?

Verebildiğim tek cevap **“Peki, amca.”** demek oldu.

Bu önemli konunun ne olduğunu ve bizimkilerin neden ortadan kaybolduğunu öğrenmeliydim. Bunun için de ne yapmam gerektiğini biliyordum.

KAYIP

Annemle babam geri geldiğinde bu garip hâllerinin son bulacağını sandım ama durum değişmemişti. Evde fısır fısır konuşmaya devam ediyorlardı. Tekrar ortadan kaybolacaklar diye çok korkuyordum.

Gizlice babamın telefonunu almaya karar verdim. Telefonlarına bakarak nereye gittiklerini bulabilirdim. Bunun için fırsat kollamaya başladım. Telefonundaki bir uygulama sayesinde burada yokken nerede olduklarını öğrenebilirdim. Evet biliyorum, doğru bir davranış değil fakat bunu yapmalıyım.

Evimizin yanındaki markete gitmek için çıkmasını fırsat bilip harekete geçtim. Telefonunu yanına almayı unutmuştu. Hemen babamın telefonunu kapıp odama geçtim. Uygulamadan nerede olduklarını bulmaya çalıştım. Gördüğüm manzara karşısında şok oldum. Meğer annemle babam burada değilken memlekete, dedemlerin kasabasına gitmişlerdi. Telefonu yerine bıraktım. Babamın telefonuna bakınca kafamdaki sorular azalmak yerine çoğalmıştı.

Annem ve babamın yan yana olduğu bir anda tüm cesaretimi toplayıp sordum:

- Anne, baba neyiniz var? Neden böyle üzgün üzgün duruyorsunuz? Sizin için çok endişeleniyorum.

Annem ve babam benim sorum üzerine daha da üzölmüşe benziyordu. Ortamı yumuşatmak için espri yaptım:

- Bana sınavdan zayıf almışım gibi bakıyorsunuz.

Babam zorla da olsa gülümsedi. Yanıma gelip oturdu. Annem de diğer yanıma geçti.

Babam saçlarımı okşayarak konuşmaya başladı:

- Kağan, deden... Galip deden kayıp. Bir süredir ondan haber alınamıyor.

Gözlerim dolu bir şekilde sordum:

- Yoksa ona bir şey mi oldu?

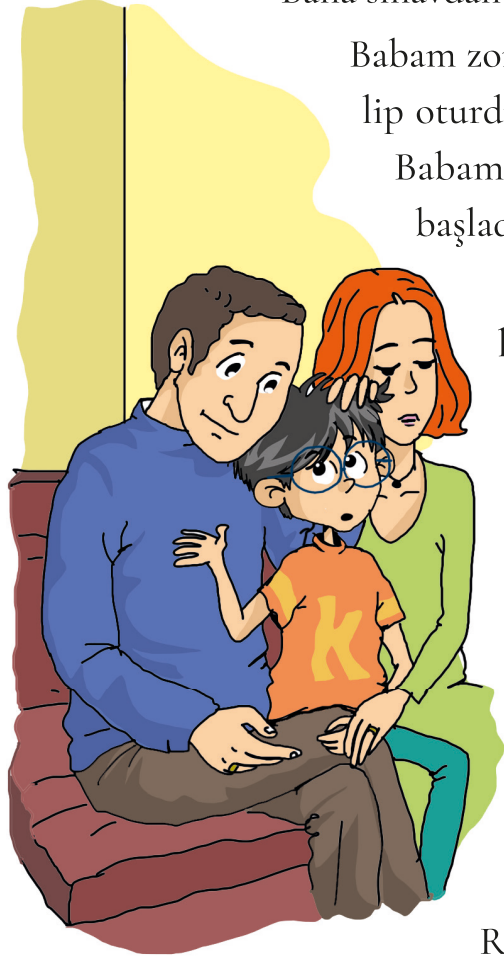
- Hayır, sadece kayıp. Bir haftadan uzun zaman oldu. Ondan haber alamıyoruz. Ne yaşadığını ne de nerede olduğunu biliyoruz.

Resmî kurumlara ilan verdik. Ara-

malar yaptık ama bir sonuç elde edemedik.

Ondan geriye kalan tek şey bir mektup... Hem de sana...

- Bana mı?

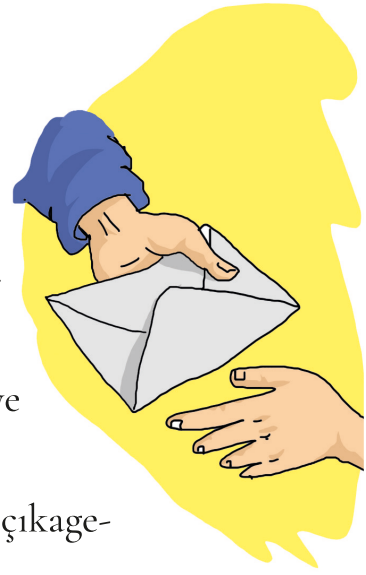
- Bir ipucu bulma umuduyla mektubu önce polis inceledi. Ancak hiçbir sonuç elde edemediler. Artık bu mektubu sana verebiliriz. Umarım Galip dedeni sağ salim buluruz.

Gözleri dolan annemin sırtını okşadım ve söze girdim:

- Merak etme anne. Dedem sapaşğlam çıkagelecek, göreceksin.

Babam cebinden özenle çıkardığı mektubu bana uzattı. Bu dedemin bana bıraktığı mektup olmalıydı.

- Oğlum, deden seni çok severdi. Hatta adını bile o koymuştu. Yerin onun gözünde hep ayrı oluştı. Sen tatilde en çok onunla vakit geçirirdin. Belki mektubu okurken bizim fark etmediğimiz bir şey görürsün.

“Sevgili torunum Kağan,

Bu mektubu sana, uzun bir yolculuğa çıkmadan önce yazıyorum. Sen bu satırları okurken ben artık çok uzaklarda olacağım. Böyle gizemli konuştuğuma bakıp da korkmanı istemem. Amacım seni korkutmak değil, korumak. Ve elbette, merakta bırakmamak... Şu an çok tehlikeli, ürkütücü bir yoldayım. Öyle bir noktadayım ki geri dönmem

mümkün değil. Ama dönebilirim... İşte o zaman sana anlatacak çok şeyim olacak.

Zamanını boşa harcama, yolunu kaybetme. Unutma, aklın, vicdanın ve kalbin her zaman doğruyu gösterir. Ve elbette, bilim...

Eğer bir gün yolunu ya da umudunu kaybedersen, başını kaldır ve yıldızlara bak. Onlar sana beni hatırlatsın. Ve şimdi... sana küçük bir hediye bırakıyorum. Yolunu kaybedersen sana ışık tutsun diye. Ama tabii, bu hediyeyi hemen bulamayacaksın. Biraz uğraşman gerekecek.

Bir ipucu: Geçirdiğimiz yaz tatillerini hatırla. Orası, her şeyin başladığı yeri.

Seni çok seven deden."

Mektubu okumayı bitirdim ve gözyaşlarımı sildim. Sanki dedemle konuşmuş gibiydim. Hemen anneme dönüp sordum:

- Anne, ben de dedemlerin kasabasına gidebilir miyim? Belki bir şeyler bulurum. Bir ipucu falan...

Annem bana bakıp gülümsedi:

- Biz de seni dedenlerin kasabasına göndermeye karar vermiştik. Fakat dedenin izini sürmen için değil, ninene yardım etmen ve ona destek olman için... Deden yok-

ken ninen yalnız kaldı ve ona arkadaş olmanı istiyoruz. Önümüzdeki hafta yaz tatili başlayacak. Okuldan erken ayrılabilmen için izin aldık, yarın gidiyorsun.

Babam, annemin kaldığı yerden devam etti:

- Sana her şeyi daha önce anlatmayı isterdik. Ama hiçbir şey netleşmemiştir ve sınıf geçme sınavların olduğu için bu haberlerden etkilenmeni istemedik. Şimdi polis elinden geleni yapmaya devam edecek ve biz de sabırla dedenin bulunmasını bekleyeceğiz. Hadi bakalım, çantanı hazırla. Memlekete dönüyorsun...

Odama gidip bavulumu yatağın üzerine koydum. Sonra da yatağın boşta kalan tarafına yattım. Kollarımı başımın altında birleştirip tatillerde dedemle yaptıklarımızı düşündüm. Bu yaz onsuz geçecek ilk tatilimdi. Onu mutlaka bulmalıydım.

Cebimden mektubu çıkarıp tekrar okumaya başladım. Sanırım yapmam gereken ilk iş, dedemin bana bıraktığı hediye bulmaktır. Hediyeyi bulursam onu da bulabilirdim.

Kendimi toparladım ve çantamı hazırlamaya başladım. Kıyafetlerimle beraber kitaplarımı da bavula koymuştum. Koca yaz tatilinde hiçbir teknolojik aletin olmadığı ya da olsa da çekmediği bir yerde kitap benim en büyük kurtarıcım olacaktı.

YASAK ODA

Uzun uçak yolculuğu ve yine uzun bir otobüs yolculuğu sonunda oldukça yorgun bir şekilde kasabaya vardık. Bu yolculuğu her yaz tatili başında deneyimlediğim için oldukça alışıktım. Ama bu defa moralem çok bozuktu. Dedem yoktu... Bu defa köyde beni bekleyen bir heyecan değil hüznün vardı.

Aracımız önce bir dağı tırmanmaya başladı. Bu dağ tamamen ormanlarla kaplıydı. Kasaba, eski sönmüş bir yanardağın üzerinde, üstelik bir krater gölünün hemen kıyısında kurulmuştu. Bir tarafı da yamaca bakıyordu. Dedemlerin evi ise

gölün kıyısındaydı. Evin bahçesinde çok küçük bir de iskele vardı. Dedemin kayığı, her zaman bu iskelede bağlı bulunurdu. Evin bodrumunda kayık için yer vardı. Buraya gölden kayıkla girip doğruca odanıza çıkabilirsiniz. Aynı şekilde evden çıkmadan kayığa binip göle açılabilirdiniz. Dedem buraya kayıkthane derdi.

Oldukça eski olan bu evi dedem gençliğinde satın almış. Yaklaşık yarım asırdır ninemle burada oturuyorlardı.

Annemle babama eşyaları araçtan indirirken yardım ettim. Ardından kapıda bizi bekleyen nineme sarıldım.

Ninem beni görünce gözyaşlarını tutamadı. Onun sesinde de heyecan yerine hüzün hâkimdi.

- Kağan'ım, canım yavrum. Hoş geldin.

- Hoş buldum nineciğim. Buraya dedemi bulmaya geldim. O muhakkak bir yerlerden çıkacak.

Ninemin beline sarıldım. O da benim boynuma elini doladı ve birlikte içeri girdik. İçeride geçen yazdan bu yana hiçbir şey değişmemişti. Küçüklüğümden beri bu ev bende keşfetme duygusu uyandırıyor. Bu evin pek çok gizemi olduğunu düşünürdüm. Sanki evin eski sahipleri farklı köşelere garip ipuçları bırakmış gibiydi.

Her zamanki gibi benden başka kimsenin kullanmadığı üst kata çıktım. Eşyalarımı babamın da yardımıyla odama çıkardım. İçeri girer girmez göl manzaralı

penceremin kepenklerini açtım. Sonra da derin bir nefes aldım.

Annemle babam beni bıraktıktan sonra alelacele geri döndüler. Zaten son günlerde bu kayıp olayından dolayı epey izin almışlardı. Benimle ve ninemle vedalaşıp yanımızdan ayrıldılar. Babam beni öperken kulağıma fısıldadı:

- Ninenle iyi geçin. Bu kayıp olayı onu çok yordu. Bazen öfkeli olabilir, o yüzden onu hoş gör. Ona arkadaş ol. Fırsatını bulur bulmaz biz de yanına geleceğiz. Seni seviyoruz.

İşleri çok yoğun olduğu için babamın fırsat bulabileceğine ihtimal vermiyordum. Muhtemelen tüm yazı ninemle yalnız geçirecektim. Burada hiç arkadaşım yoktu. Bana hep dedem arkadaşlık ederdi. Bu yüzden onun yokluğunda nasıl bir yaz geçireceğimi merak ediyordum.

Annem bana sarılıp gülümsedi:

- Oğlum, nineni sakın üzme. Hadi, Allahımsarladık...

Bir süre ninemle birlikte arabanın arkasından el salladık. Ardından içeri girdik.

- Nine ben odama çıkıyorum. Biraz uzanacağım, dedim.

- Tabii ki oğlum, sen dinlen, dedi ninem.

Ardından unuttuğu bir şeyi söyleyecekmiş gibi bana seslendi:

- KAĞAN, OĞLUM BU KAPIYI GÖRÜYOR MUSUN?

Ninemin gösterdiği yer, dedemin çalışma odasıydı. Dedem evdeyken bu odadan çıkmaz ve gününü çoğunluğunu burada geçirirdi. Ben de onunla birlikte hep bu odada vakit geçirirdim.

- Evet, nineciğim.

- BURAYA GİRMENİ İSTEMİYORUM. OLUR MU?

“Ama ben hep burada oynardım.” diyecektim fakat babamın söyledikleri aklıma geldi. Ninemi üzmemeliydim.

- Peki ninem, dediğin gibi olsun. Sen istemiyorsan girmem, dedim.

Ninemin bu isteği oldukça garipti. Neden buraya girmemi istemiyordu ki? Yoksa dedemle ilgili benden sakladığı bir şey mi vardı?

